

Piano

Núm 2. Les ombres perennes

- I. Exercici. Curios. Marra llac. D'altra banda el castell demana peces i rocamboles. Ultra modern a estones.
- II. Sondresa. Meny's agressiu. Més espurniu. Generalment poc pianistic, gairebé sempre a tres o quatre veus d'escriptura horitzontal i un per a instruments d'arc. Un requet agressiu per l'indole dels temes gens moderns.
- III. Recreació. El nom no fa la cosa. Com els altres dos. Fons agressiu.
Tot plegat queda d'una gran monotonia per la manca de varietat rítmica. La tècnica és de clavicembal i encara anterior a Bach. No s'han aprofitats els recursos de sonoritat del piano modern. Resulta una paròdia de l'estil imitatori de Bach i mestres del XVIII.

Núm 3. Quatre estudis per a piano.

- I. Homenatge a Chopin. Un xic monotònic per la invariabilitat del ritme, binari a la dreta i ternari a l'esquerra, i també per la invariabilitat dels dos temes, massa repetits encara que es tracti d'un estudi. Alguna modulació agafada pel cabell.
- II. Tema popular "Muntanyes regalades" El desenrotllament del tema i les conseqüències que en treu són més aviat innocents i de poca trassa. Pianísticament està bé però no diu res de nou. La obrecció de Chopin persisteix en l'ambient general.
- III. (Moquet lleuger, a 3/8) Mena de Scherzo, de mena rítmica de menys barrejades, al mig del qual apareix el tema del Gran cagedor. Com en l'anterior poca trassa en desenrotllar el tema. Tot plegat queda més rítmic que atractiu.

- IV Tema amb variacions. El tema té caràcter popular i potser és una cançó més o menys transformada. L'harmonització prou és simple, però no és prou adequada al caràcter de la melodia per excés de monotonies cromàtiques.
- Primera variació. Ho és adhuc del tema. No té res de particular.
- Segona variació. A base del cap del tema. És pobre.
- Tercera variació. A base també del cap del tema. És més interessant sense dir res de nou.
- Quarta variació. Amb el cap del tema fa melodies gairebé nova amb ritme de la primera o aquí el tema; acompanyant en cinquets a cada temps. Modulacions un xic incongruents.
- Molt lloc comú.
- Quinta variació. Molt lliure. Melodia notes llargues a dalt, conduïdes per arpeggis ràpids de les dues mans amb ornaments. El caràcter està indicat: Fantasià, com improvisant. Per ara és la més original i interessant.
- Sexta variació. Molt aparatosa. Molt arpeggis, però no diu res de nou.
- Est flegat molta retòrica ja coneguda.

- Núm. 4. I. Preludi. Gairebé tot ell en un mateix diluvi de semioixeres repetides en les dues mans. Un cant a l'esquerra sense gaire interès. Res de nou. Una gran quantitat de res diminuídes per a omplir modulacions. Al final exclam Eureka. És ver que li va costar molt. Dificil de llegir per les equivocacions corregides (no sempre) amb llapis.
- II Nocturna. Innocent i del pingol dolç. Un diàleg d'acords placats al mig encara més innocent. Al final també Eureka. No hi ha de què.
- III Improvisu. Tan innocent com els altres. Eureka també.

Nº 5. Intimes. 5 peces.

I. Scherzo. L. For petit jugats per grans.

Bunyol

II. Nit poética.

Encara més bunyol amb pretensions de suadíssim.

III. L'aplec de l'ermita

Encara més bunyol

IV. Romansa sense paraules amb re menor(?)

Sempre superant-se.

V. Rapsodia sobre tones populars catalans.
El cimble. No cal més que llegir els
4 primers compassos

Nº 8.

4 obres per a piano. Tema: Eria

a) Preludi.

Innocent. Del motlle més vell.

b) Idilli natural.

Innocent i a tones bunyol. Vid. compas
20 23 i següents, exaltats cromàtics.

c) Marxa nupcial

Res de nou. Sempre innocent o bunyol.

d) Ecosanis a Chopin.

Pobre Chopin.

Nº 10.

(1) Sonata elegiaca (Romàntica) en 3 temps.

1er temps, Allegro moderato. Curtíssim. No té res que veure
amb un primer temps de sonata. 2o temps, Largo mesto.
Curt i no té res de nou ni de particular. 3o temps.
A la Beethoveniana. Una petita cançó que no té res
que veure amb l'esperit Beethovenià

(2) Aplec. Romiatge al. Ermita. Impression.

Depart. Aire de Ballet. Als peus de la verge. - Sonada.

Res un aplec de carallades i d'espèies pompiers. El ballet
ni és ballet ni té res de característic de dansa ni de català.

Nº 12. Impressions de viatge. Suite en cinc parts.

I. Mar munda amb llum plena.

Es un pur caramel. Les indicacions de matís molt nombroses i pintoresques; p. ex. Calmat, la melodia dita amb gran encelament. No hi ha res de personal ni de nou.

II. Per les Muralles. (¿què voldrà dir?) Es impossible endurir-nos que hi fan aquí les muralles. Es d'un romanticisme terrible; passar tots els anys i coneguts. Està plagat de fatxes d'escriptura, sobretot manquen acciden-
tals a cabassos.

III. Barquejant. Un drama grandios. Continuen passant els anys, Brahms al davant. Hi ha cada modulació que trenca. Sempre tan romàntic i amb tantes falles d'escriptura.

IV. En el Gar. (Quin Gar?) Ja estan de bromes en aquest Gar! Hi passen tots els llocs comuns i totes les fórmules pianístiques més parrides. De tant en tant una expressió modernista que no pega.

V. Coniut. Un coniat ple de misteri al començar, però que esdevé eroic tot seguint i ara alternant l'eroisme amb el misteri. Aquestes condicions l'eroic és general a tota l'obra, sense cap necessitat. Es produeix d'un pianista que ha tocat moltes obres i se'n recorda.

Nº 15. Improvisus - 3.

I. Monoton. Períodes repetits amb manca insistència. Musicalitat exana. Es bruxat damunt el piano amb paciència però sense convicció ni gaire trassa.

II. Aquest vol tenir un sentit expressiu però queda raique i incongruent.

III. Més interessant que els altres. A moments gairebé normal, a moments molt agreu.

Aquest fet de normalitat i agressivitat alternas és general a tota l'obra, com si de tant en tant recordés que ha de fer el tremendo. Fora d'interès en aquestes alteracions

Nº 16. Tres peces

I. ~~Barcarola~~ Tot bellíssim de modernisme. Es fet d'un que no sap de res, però vol ésser més modern que tot hom.

